

PÚŤ DETÍ DO MARIANKY

„Čo je to púť?“ „Čo je to Marianka?“ „Kofko sa bude platiť?“ – to boli najčastejšie otázky detí, keď sme im ponúkli možnosť ísť na staré pútnické miesto na západnom Slovensku do Marianky. Nerobím si ilúzie, že ich prvým motívom bola zbožnosť. Nie. Bola to skôr ich túžba ísť niekam spolu s kamarátmi, zažiť niečo mimo školy a rodiny, odskúšať si troška svoju samostatnosť a pod. Myslím si, že sú to dostatočne zbožné motívy, lebo sú hlboko vnútorné a súvisia s jedinečnosťou ľudskej osoby a jej rozvojom.

Po dlhších vyjednávaniach, dohadovaniach sa ustálil počet záujemcov na 20. Boli to deti z 2., 3., 4., 5. a 6. triedy. Hoci nechodia všetci na hodiny náboženstva, téma putovania ich zaujímala.

Púť sa začala 21. mája o 9. h z Rače pri Bratislave. Tam sme nechali náš autobus i auto a pustili sme sa stúpať cez Malé Karpaty smerom na západ.

Prvé dva kilometre bolo ešte veselo – menší chlapi chceli byť prví, potom nastúpili najstarší, ktorí chceli byť v čele ako celok. Postupne sme si zvykali, že sa nesmieme roztrúsiť, ale prví musia sledovať tempo posledných a poslední majú prekonávať svoju únavu sledovaním krásnych vecí okolo. A tých pekných vecí okolo bolo naozaj neúrekom. Štíhle, rovné stromy, pološero lesa, rokliny, potok po ľavej strane, lesné kvety a rastliny, ktoré nerastú v našich chotároch...

Na polceste sme si pomáhali s nesením batohov, aby menší vládali a nestrácali dobrú náladu. Šiestaci sa už nepredbiehali, ťahali palicu, na ktorej viseli ich dve na smrť unavené spolužiačky...

Prekonávajú únavu spoločne sme začali lepšie chápať, čo je to púť – putovanie, prekonávanie námahy pre nejaký vyšší, dôležitejší cieľ – napríklad prejaviť tak vďačnosť Pánu Bohu, Panne Márii za dary, ktoré denne dostávam, alebo vyprosiť sebe, či iným božiu ochranu a príhovor Panny Márie

u Ježiša, alebo to robím ako pokánie – odprosujem svojou námahou Boha za svoje hriechy a prejavujem tak dobrú vôľu, že ma to naozaj mrzí... alebo jednoducho putujem, aby som objavil niečo krásne v sebe, v iných, v prírode.

Je teda veľa dôvodov na prekonanie svojej lenivosti a únavy.

Deti cestou krotli, energia ubúdala a už ledva sme čakali, kedy bude vytúžená Marianka. A stalo sa skutočnosťou... Otvorilo sa pred nami krásne údolie – kotlina obklopená listnáčmi, pripomínajúca prírodnú „skryšu“. Vošli sme do nej od konca. Zastavili sme sa pri studničke, kde sme sa na odpočívadlách rozložili s jedlom. Prezreli sme si starobylú kaplnku s legendou o zbojníkovi, ktorý svojou úctou k Božej Matke vyprosil vyzdravenie svojho dieťaťa.

Už tu naši pútnici zbadali, že je tu akosi priveľa ľudí. Rozpomenuli sa na to, že sme prišli na spoločnú – už 9. púť detí a mládeže Bratislavskej a Trnavskej arcidiecézy. Deťmi sa to len tak hmýrilo. Pred kostolom vystupovali spevácke a hudobné skupiny, spoločne sa spievalo. Opodiaľ ponúkali všetkým pútnikom občerstvenie. Dostali párky s rožkami, jablko a čaj. Marcel vydržal aj dupľu! V tejto našej „sieste“ sme sa stretli aj s druháčkou Simonkou a jej ockom, ktorí prišli za nami svojím autom kvôli jej nohe, ktorá by po zlomenine ešte nevládala zdolávať kopce.

Keď nám už nič telesné nechýbalo (oddýchnutí, nasýtení, napojení) zašli sme pozdraviť Pána Ježiša do kostola a mohli sme sa zahľadiť i na milostivú sochu Panny Márie nad hlavným oltárom. Chvíľka ticha nezaškodí...

Naše sústredenie sa rýchlo rozplynulo, keď sme sa vrátili k stánkom. To bol pre deti veľký púťáč, ktorý im dovolil byť zas raz dospelými. Prechádzali sa popri rôznych atrakciách „kočka v mechu“, hračkách, obrázkoch, krížikoch, ružencoch, obličkách, tureckých medoch... Rozhodovanie bolo náročné,

lebo sme prosili rodičov, aby im nedali veľké vreckové, aby sa z púte nestali len preteky v nákupoch. Pri stánkoch sme ich museli zveriť už len Božej prozreteľnosti. Všetko sa to hmýrilo deťmi. Skoro všetky boli rovnako malé, rovnako veľké ako tie naše. Nebolo možné mať ich stále na očiach. Po dvadsiatich minútach deti minuli peniaze a my sme ich mali zase pokope.

A ešte jedna super vec! Už smerom ku kostolu Miška s Klárkou zbadali, že sú tam dva koníky, ktoré ich majitelia ponúkajú deťom na prevezenie. Sľúbili sme, že na späťcovej ceste... A teraz sa to začalo! Takmer všetky naše deti sa postavili do radu a chceli si vysadnúť na koníka a povoziť sa na ňom. Dôvodom nebola len veľká túžba byť chvíľku na širokom konskom chrbte, ale aj to, že tento zážitok bol zadarmo!

V Marianke sme mali pred sebou ešte jednu vážnu, ale radostnú ponuku. Prešli sme k Lurdskej jaskyni a čakali sme na sv. omšu s otcom biskupom Jánom Orošom. Trošku sme sa posunuli dopredu, lebo všetkých nás tu bolo okolo 1400 a chceli sme aspoň niečo vidieť. O sedenie na zemi nebola núdza, ale my sme mohli sedieť na lavičkách, alebo na schodoch, niektorí na múriku. Deti sedeli ako malé vtáčiky na zemi a čakali na dobré slovo, alebo pesničku, ktorú si spolu so zborom zaspievali. Pán Ježiš nás požehnal a posilnil vo sv. prijímaní a my sme medzi prvými „švihali“ k nášmu autobusu. Pán Grosman nás čakal. Po pár kilometroch nás zastihla búrka. Spokojní, že sme jej unikli, vychutnávali sme si pohodu z toho, že sedíme a náš autobus uháňa domov.

Bodku za púťou sme urobili v dobrej račianskej cukrárni, ktorú nám poradila pani učiteľka Katka. Povzbudzovala nás pri stúpaní po Karpatoch a teraz nás za odmenu voviedla do peknej „maškrtovne“.

Dnes už naše deti vedia, čo je to púť, čo je to Marianka, aj čo to bude stáť. Vďaka pánu starostovi Abrahámu a pani riaditeľke školy deti toto pekné dobrodružstvo nestálo žiadne peniaze. Stálo ich to len námahu, ochotu poznávať a nechať sa aspoň troška osloviť charizmou, ktorá patrí k putovaniu i k Marianke. Všetci účastníci svorne hovoria – Stálo to za to!

A ja dodávam: Chvála Bohu!

Ol'ga Križová